

Daniels bok - nummer etthundraåttioett

Midnattsropet och Roms profetiska roll: uppenbarelsen av de yttersta dagarna i Daniels bok

Jeff Pippenger

2024-04-11

Inom Daniels elfte kapitel finns flera profetiska rader som alla sammanfaller med kapitlets sex sista verser. Den del som sammanfaller med historien i vers fyrtio från ändens tid år 1989 fram till söndagslagen i vers fyrtioett är den del av profetian som var förseglad intill de sista dagarna. Den är Daniels motsvarighet till Jesu Kristi uppenbarelse, vilken avförseglas strax innan nådatiden avslutas. Vers två introducerar Trump, den siste republikanske presidenten, den siste presidenten, den president som är den åttonde och är av de sju, och han är den rikaste presidenten, vilken började sätta globalisterna i rörelse när han tillkännagav sin kandidatur år 2015. Vers tio identifierar 1989, och verserna elva och tolv identifierar det ukrainska kriget som började 2014, med Putins seger och efterföljande fall.

Verserna tretton till femton beskriver det tredje av de tre slagen i vers fyrtio, med början i Sovjetunionens sammanbrott 1989, därefter det ukrainska kriget, följt av slaget vid Panium, som representerar den avfälliga protestantismens i Förenta staterna yttre kamp mot världens globalister.

Det avfälliga protestantismen får överhanden och upprättar det hierarkiska förhållandet i den trefaldiga föreningen som genomförs vid den snart annalkande söndagslagen. Vilddjuret är katolicismen, och hon är huvudet för de tre makterna, framställd som Jesebel och en mängd andra symboler. Hon är skökan som härskar över och rider på vilddjuret.

Den falske profeten är Förenta staterna, representerad av sin make Ahab, som är huvudet för drakens tiofaldiga rike. Slaget vid Panium år 200 f.Kr. utgör en förebild för den yttre striden mellan globalism och avfällig protestantism. Den inre striden representeras av upproret år 167 f.Kr., följt av återinvigningen av templet, ihågkommen genom Hanukka år 164 f.Kr.; därefter följde en period från 161 f.Kr. till 158 f.Kr., som utgör en förebild för det skede då Förenta staterna upprättar en avbild av katolicismens förening mellan kyrka och stat, representerad av ”förbundet”.

I vers tretton upplyser Uriah Smith oss om att fjorton år efter slaget vid Rafia dör Ptolemaios genom ”måttlöshet och utsvävningar, och efterträddes av sin son, Ptolemaios Epifanes, ett barn som då var fyra eller fem år gammalt. Antiochos hade under samma tid, sedan han kuvade uppror i sitt rike och underlagt samt ordnat de östra delarna i lydnad, frihet att företa vilket företag som helst när den unge Epifanes besteg Egyptens tron.” Efter det att Putins kortvariga seger är över, kommer Trump att vara redo att ta itu med Egyptens nye spåde kung. Innan han gör det, kommer han att ha ”kuvat ett uppror” inom Förenta staterna.

När Trump blir vald kommer han att genomföra lagar som har förebildats av Alien and Sedition Acts från 1798, tillsammans med att upphäva ”habeas corpus”, såsom den förste republikanske presidenten gjorde som svar på ett inbördeskrig. Hans handlingar har också förebildats av president

Grants åtgärder när han tog itu med Ku Klux Klan, och av F. D. Roosevelt när han fängslade japanerna och andra under andra världskriget, samt av den siste George Bushs Patriot Act.

Han skall, liksom i fallet med Seleukos, slå ned upproret i Förenta staterna och därefter vända sina ögon mot Egyptens ”barnkung”. Därigenom kommer han att ingå en allians med Filip av Makedonien, ty Smith skriver: ”Samtidigt ingick Filip, konung av Makedonien, ett förbund med Antiochos för att mellan sig dela Ptolemaios välden, var och en med avsikt att ta de delar som låg honom närmast och var mest fördelaktiga för honom. Här förelåg ett resande sig upp mot konungen i södern, tillräckligt för att uppfylla profetian, och utan tvivel just de händelser som profetian avsåg.”

Trump kommer att ingå en fast allians med NATO:s nationer (Förenta nationerna) för att bemöta Ryssland och de komplicerade följderna av att hantera efterspelet till Putins fall. Vid den tiden, enligt vers fjorton och Smiths kommentar, ”introduceras en ny makt”. Påvedömet kommer att träda emellan för att skydda Ryssland och dess satellitstater från NATO:s och Förenta staternas myndighet, eller såsom Smiths kommentar anför: ”Rom talade; och Syrien och Makedonien fann snart en förändring komma över utseendet på sin dröm. Romarna ingrep till förmån för Egyptens unge kung, fast beslutna att han skulle skyddas från den undergång som Antiochos och Filip hade planlagt. Detta var år 200 f.Kr. och var ett av romarnas första viktiga ingripanden i Syriens och Egyptens angelägenheter.”

Rom, Tyrus sköka, börjar då sjunga sina sånger och bedriva otukt med jordens kungar, innan dessa kungar, endast två verser senare, kommer i full lydnad under henne. Vid samma tid inträffade slaget vid Panium. År 200 f.Kr. utmärker Tyrus skökas begynnande sång, och hon gör detta med avseende på att skydda Ryssland, som Förenta staterna och Förenta nationerna just har kommit överens om att dela upp till ömsesidig vinning. Skökan övervinner dem båda, men därefter äger ”slaget” vid Panium rum, och Förenta staterna segrar över Förenta nationerna.

Symboliskt sett börjar trettiofyra år senare revolten i Modein i Förenta staterna. Symboliskt sett, tre år därefter, upprättas återinvigningen av den så kallade protestantismen och en konstitutionell republik, sådan den representeras av Hanukka. Symboliskt sett, tre år därefter, börjar den period som representeras av judarnas förbund med Rom.

De avslutande skeendena kommer att vara snabba, så den historia som i verserna representeras av fyrtioåttio år beskriver en serie snabba händelser som profetian uttryckligen har identifierat som inledda vid ändens tid år 1989, följda av den andra striden i vers elva och tolv år 2014, följda av år 2015, då Trump tillkännagav sin kandidatur till presidentämbetet och därmed påbörjade sitt profetiska verk att uppröra globalismen. När Trump väl börjar arbetet med att undertrycka det inbördeskrig som redan pågår, kommer han att söka en allians med Förenta nationerna (NATO — Filip av Makedonien), och Rom kommer att börja sjunga. Den tilltänkta alliansen blir den kamp om överhöghet mellan de två makterna som representeras av slaget vid Panium.

Panium är alltså vägmärket i vers tretton, där de sista snabba rörelserna som föregår söndagslagen börjar. Alla profeter talade mer om världens ände än om den tid i vilken de levde, och Jesus var naturligtvis den störste av alla profeter. Strax före korset, som är en förebild på söndagslagen och

som representeras av vers sexton, gjorde Jesus en resa med sina lärjungar till Panium. Hans tid där och de lärdomar han framställde där överensstämmer med det snart annalkande slaget vid Panium. Genom historien har Panium haft flera namn, och på Kristi tid var namnet på Panium Caesarea Filippi.

”Jesus och hans lärjungar hade nu kommit in i en av städerna i trakten omkring Caesarea Filippi. De var utanför Galileens gränser, i en region där avgudadyrkan rådde. Här drogs lärjungarna undan judendomens behärskande inflytande och fördes i närmare kontakt med den hedniska gudsdyrkan. Runt omkring dem framträdde former av vidskepelse som fanns i alla delar av världen. Jesus önskade att åsynen av dessa ting skulle leda dem till att känna sitt ansvar för hedningarna. Under sin vistelse i denna trakt bemödade han sig om att dra sig tillbaka från undervisningen av folket och att ägna sig mer fullt åt sina lärjungar.

”Han stod i begrepp att tala om för dem det lidande som väntade Honom. Men först drog Han sig undan i ensamhet och bad att deras hjärtan måtte beredas att ta emot Hans ord. När Han åter förenade sig med dem, meddelade Han inte genast det som Han önskade delge. Innan Han gjorde detta, gav Han dem tillfälle att bekänna sin tro på Honom, så att de måtte stärkas inför den kommande prövningen. Han frågade: ’Vem säger människorna att jag, Människosonen, är?’”

Sorgligt nog tvingades lärjungarna erkänna att Israel hade underlåtit att känna igen sin Messias. Några hade visserligen, när de såg hans underverk, förklarat att han var Davids Son. De folkskaror som hade blivit mättade i Betsaida hade velat utropa honom till Israels konung. Många var redo att ta emot honom som en profet, men de trodde inte att han var Messias.

”Jesus ställde nu en andra fråga, som gällde lärjungarna själva: ’Men vem säger ni att jag är?’ Petrus svarade: ’Du är Messias, den levande Gudens Son.’”

”Ända från början hade Petrus trott att Jesus var Messias. Många andra, som hade blivit överbevisade genom Johannes Döparens predikan och hade tagit emot Kristus, började tvivla på Johannes uppdrag när han fängslades och dödades; och de tvivlade nu på att Jesus var den Messias som de så länge hade väntat på. Många av lärjungarna, som ivrigt hade väntat sig att Jesus skulle inta sin plats på Davids tron, lämnade honom när de märkte att han inte hade någon sådan avsikt. Men Petrus och hans följeslagare vek inte från sin trohet. Det vacklande förfarandet hos dem som i går prisade och i dag fördömde förstörde inte den sanne Frälsarens efterföljares tro. Petrus förklarade: ’Du är Messias, den levande Gudens Son.’ Han väntade inte på att kunglig ära skulle kröna hans Herre, utan tog emot honom i hans förnedring.”

”Petrus hade gett uttryck åt de tolv tro. Ändå var lärjungarna fortfarande långt ifrån att förstå Kristi uppdrag. Prästernas och rådsherrarnas motstånd och förvrängning, även om det inte kunde vända dem bort från Kristus, vållade dem ändå stor förvirring. De såg inte sin väg klart. Inflytandet från deras tidigare fostran, rabbinernas undervisning, traditionens makt, skymde ännu deras blick för sanningen. Från tid till annan lyste dyrbara strålar av ljus från Jesus över dem, men ofta var de som människor som famlar bland skuggor. Men denna dag, innan de ställdes ansikte mot ansikte med den stora prövningen för deras tro, vilade den helige Ande över dem med kraft. För en kort stund vändes deras ögon bort från ”det som är synligt” för att

skåda ”det som inte är synligt”. 2 Korintherbrevet 4:18. Under mänsklighetens täckelse urskilde de Guds Sons härlighet.

”Jesus svarade Petrus och sade: ’Salig är du, Simon Bar-Jona; ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himlen.’”

Den sanning som Petrus hade bekänt är den troendes tros grund. Det är detta som Kristus själv har förklarat vara evigt liv. Men innehavet av denna kunskap gav ingen grund för självförhärligande. Det var inte genom någon egen vishet eller godhet som den hade uppenbarats för Petrus. Aldrig kan mänskligheten av sig själv nå fram till kunskap om det gudomliga. ”Den är högre än himmelen; vad kan du göra? djupare än dödsriket; vad kan du veta?” Job 11:8. Endast barnaskapets Ande kan uppenbara för oss Guds djup, sådant som ”öga inte har sett och öra inte hört och som inte har kommit upp i människohjärta”. ”Men för oss har Gud uppenbarat det genom sin Ande, ty Anden utforskar allt, också Guds djup.” 1 Korintherbrevet 2:9, 10. ”Herrens förtrolighet är hos dem som fruktar honom”, och det förhållandet att Petrus urskilde Kristi härlighet var ett bevis på att han hade blivit ”undervisad av Gud”. Psalm 25:14; Johannes 6:45. Ja, sannerligen, ”salig är du, Simon Bar-jona, ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig.”

”Jesus fortsatte: ’Och jag säger dig också: Du är Petrus, och på denna klippa skall jag bygga min församling, och helvetets portar skall inte bli henne övermäktiga.’ Ordet Petrus betecknar en sten — en rullande sten. Petrus var inte den klippa på vilken församlingen grundades. Helvetets portar blev honom övermäktiga när han förnekade sin Herre med förbannelser och eder. Församlingen byggdes på En mot vilken helvetets portar inte kunde bli övermäktiga.

”Århundraden före Frälsarens ankomst hade Mose pekat på Klippan i Israels frälsning. Psalmisten hade sjungit om ”min starks klippa”. Jesaja hade skrivit: ”Ty så säger Herren Gud: Se, jag har lagt i Sion en grundsten, en beprövad sten, en dyrbar hörnsten, en fast grundval.” 5 Moseboken 32:4; Psalm 62:7; Jesaja 28:16. Petrus själv, som skrev under inspiration, tillämpar denna profetia på Jesus. Han säger: ”Om ni har smakat att Herren är god. Kom till honom, den levande stenen, som visserligen är förkastad av människor men inför Gud är utvald och dyrbar. Och låt också ni såsom levande stenar byggas upp till ett andligt hus.” 1 Petrusbrevet 2:3–5, R. V.

”Ty ingen kan lägga en annan grund än den som är lagd, vilken är Jesus Kristus.” 1 Korintherbrevet 3:11. ”På denna klippa”, sade Jesus, ”skall jag bygga min församling.” I Guds och alla de himmelska väsendenas närvaro, i den osynliga helvetesarméns närvaro, grundade Kristus sin församling på den levande Klippan. Den Klippan är han själv — hans egen kropp, bruten och sargad för oss. Mot den församling som är byggd på denna grund skall helvetets portar inte bli henne övermäktiga.

Hur svag föreföll inte församlingen när Kristus uttalade dessa ord! Det fanns endast en liten skara troende, mot vilka demonernas och de onda människornas hela makt skulle riktas; ändå skulle Kristi efterföljare inte frukta. Byggda på sin styrkas klippa kunde de inte störtas omkull.

”I sex tusen år har tron byggts på Kristus. I sex tusen år har den sataniska vreden, likt floder och stormar, slagit mot vår frälsnings klippa; men den står orubbad.

”Petrus hade uttalat den sanning som är grunden för församlingens tro, och Jesus hedrade nu honom såsom representant för de troendes hela skara. Han sade: ”Jag skall ge dig himmelrikets nycklar; och allt vad du binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad du löser på jorden skall vara löst i himlen.””

”’Himmelrikets nycklar’ är Kristi ord. Alla den heliga Skrifts ord är hans, och inbegrips här. Dessa ord har makt att öppna och att tillsluta himlen. De förkunnar de villkor på vilka människor tas emot eller förkastas. Så är verket för dem som predikar Guds ord en doft från liv till liv eller från död till död. Deras är ett uppdrag tyngt av eviga följder.

”Frälsaren anförtrodde inte evangeliets verk åt Petrus personligen. Vid en senare tidpunkt upprepade Han de ord som hade talats till Petrus och tillämpade dem direkt på församlingen. Och samma sak till sitt innehåll uttalades också till de tolv som representanter för de troendes gemenskap. Om Jesus hade delegerat någon särskild myndighet åt en av lärjungarna över de andra, skulle vi inte finna dem så ofta tvistande om vem som skulle vara den störste. De skulle ha underordnat sig sin Mästares vilja och hedrat den som Han hade utvalt.”

”I stället för att utse någon till sitt överhuvud sade Kristus till lärjungarna: ’Låt er inte kallas rabbi’; ’och låt er inte heller kallas herrar, ty en är er Herre, Kristus.’ Matteus 23:8, 10.

”Varje mans huvud är Kristus.” Gud, som lade allt under Frälsarens fötter, ”gav honom till huvud över allting åt församlingen, som är hans kropp, fullheten av honom som uppfyller allt i alla.” 1 Korinthierbrevet 11:3; Efesierbrevet 1:22, 23. Församlingen är byggd på Kristus såsom sin grund; den skall lyda Kristus såsom sitt huvud. Den skall inte vara beroende av människor eller styras av människor. Många gör anspråk på att en förtroendeställning i församlingen ger dem myndighet att föreskriva vad andra människor skall tro och vad de skall göra. Detta anspråk godkänner Gud inte. Frälsaren säger: ”Ni är alla bröder.” Alla är utsatta för frestelse och benägna att fela. Vi kan inte förlita oss på någon ändlig varelse för vägledning. Trons klippa är Kristi levande närvaro i församlingen. På denna kan den svagaste förlita sig, och de som anser sig vara de starkaste skall visa sig vara de svagaste, om de inte gör Kristus till sin kraft. ”Förbannad är den man som förtröstar på människor och gör kött till sin arm.” Herren ”är Klippan, fullkomliga är hans gärningar.” ”Saliga är alla de som tar sin tillflykt till honom.” Jeremia 17:5; 5 Moseboken 32:4; Psalm 2:12.

”Efter Petrus bekännelse befallde Jesus lärjungarna att inte säga till någon att han var Kristus. Denna befallning gavs på grund av de skriftlärda och fariséernas beslutsamma motstånd. Därtill kom att folket, och till och med lärjungarna, hade en så falsk uppfattning om Messias att ett offentligt tillkännagivande om honom inte skulle ge dem någon sann föreställning om hans karaktär eller hans verk. Men dag efter dag uppenbarade han sig för dem som Frälsaren, och så önskade han ge dem en sann uppfattning om honom som Messias.

”Lärjungarna väntade fortfarande att Kristus skulle regera som en jordisk furste. Fastän han så länge hade hållit sin avsikt dold, trodde de att han inte alltid skulle förbli i fattigdom och obemärkthet; tiden var nära då han skulle upprätta sitt rike. Att prästernas och rabbinernas hat aldrig skulle kunna övervinnas, att Kristus skulle förkastas av sitt eget folk, dömas som en bedragare och korsfästas som en förbrytare — en sådan tanke hade lärjungarna aldrig hyst.

Men mörkrets makts stund närmade sig, och Jesus måste öppna för sina lärjungar den strid som låg framför dem. Han var bedrövad då han såg prövningen framför sig.” The Desire of Ages, 411–415.

Sextonde versen i Daniel elva representerar den snart annalkande söndagslagen i Förenta staterna. Strax före timmen för den ”jordbävningen” väcks de kandidater som söker bli bland de etthundrafyrtiofyra tusen upp ur sin sömn. Det som väcker dem är ett profetiskt budskap. Vid den tidpunkten framträder två klasser, och såsom illustreras i liknelsen om de tio jungfrurna har den ena klassen olja i kärlen, den andra klassen har det inte. Verserna tretton till och med femton i Daniel elva representerar inte bara den profetiska historia som föregår söndagslagen, de representerar också ”budskapet”, vilket, i liknelsen om de tio jungfrurna, är den ”olja” som de visa kommer att ha för att ta emot Guds sigill och bli upplyfta såsom ett baner i den stora jordbävningens stund. Dessa artiklar har nu nått höjdpunkten av alla artiklar, ty det budskap som representeras i dessa verser är den gyllene olja som utgjuts genom de två gyllene rören.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”Så länge de som bekänner sanningen tjänar Satan, kommer hans helvetiska skugga att skymma deras syn på Gud och himlen. De kommer att vara såsom de som har förlorat sin första kärlek. De kan inte betrakta de eviga verkligheterna. Det som Gud har berett åt oss framställs i Sakarja, kapitel 3 och 4, samt 4:12–14: ’Och jag svarade igen och sade till honom: Vad är dessa två olivkvistar, som genom de två gyllene rören tömmer ut den gyllene oljan ur sig själva? Och han svarade mig och sade: Vet du inte vad dessa är? Och jag sade: Nej, min Herre. Då sade han: Dessa är de två smorda, som står inför hela jordens Herre.’”

”Herren är full av resurser. Han lider ingen brist på medel. Det är på grund av vår brist på tro, vår jordiskhet, vårt lättsinniga tal, vår otro, sådan den tar sig uttryck i vårt samtal, som mörka skuggor samlas omkring oss. Kristus uppenbaras inte i ord eller karaktär såsom den som är alltigenom ljuvlig och den främste bland tiotusen. När själen nöjer sig med att upphöja sig till fåfänglighet, kan Herrens Ande göra föga för den. Vår närsynta blick ser skuggan, men kan inte se härligheten bortom. Änglar håller de fyra vindarna tillbaka, framställda såsom en vredgad häst som söker bryta sig lös och rusa fram över hela jordens yta, med fördärv och död i sitt spår.”

”Skall vi sova alldeles på randen av den eviga världen? Skall vi vara tröga och kalla och döda? O, att vi måtte få ha Guds Ande och livsande i våra församlingar, inandad i Hans folk, så att de måtte stå upp på sina fötter och leva. Vi behöver inse att vägen är smal och porten trång. Men när vi går in genom den trånga porten är dess vidsträckthet utan gräns.” Manuscript Releases, band 20, 217.

”De smorda som står inför hela jordens Herre har den ställning som en gång gavs åt Satan såsom överskuggande kerub. Genom de heliga varelser som omger hans tron upprätthåller Herren en ständig förbindelse med jordens invånare. Den gyllene oljan representerar den nåd genom vilken Gud håller de troendes lampor försedda, för att de inte skall fladdra och slockna. Om det inte vore så att denna heliga olja utgjuts från himlen i budskapen från Guds Ande, skulle ondskans makter ha fullständig kontroll över människorna.

”Gud vanäras när vi inte tar emot de budskap som han sänder oss. Därigenom avvisar vi den gyllene oljan som han vill utgjuta i våra själar för att vidareförmedlas till dem som befinner sig i mörker. När ropet ljuder: ’Se, brudgummen kommer; gå ut för att möta honom’, då skall de som inte har tagit emot den heliga oljan, som inte har vårdat Kristi nåd i sina hjärtan, finna, likt de oförståndiga jungfrurna, att de inte är redo att möta sin Herre. De har inte i sig själva kraft att skaffa oljan, och deras liv blir ödelagda. Men om Guds Helige Ande blir ombedd, om vi bönfaller, såsom Mose gjorde: ’Låt mig få se din härlighet’, då skall Guds kärlek bli utgjuten i våra hjärtan. Genom de gyllene rören skall den gyllene oljan meddelas oss. ’Inte genom styrka, inte genom kraft, utan genom min Ande, säger Herren Sebaot.’ Genom att ta emot de klara strålarna från Rättfärdighetens Sol lyser Guds barn som ljus i världen.” Review and Herald, 20 juli 1897.